

„Og lægge mit Hoved i dit Skød?“

Hun nikkede.

„Nu er jeg din Page, Dronning Jytte! Befal over mig! Naar du siger: „Gaa!“ — saa forsvinder jeg i Luften som en Sky. Og naar du siger: „Kom!“ — saa er jeg i samme Øjeblik hos dig som din ydmyge og forelskede Hofnar!“

Hun bøjede sig over ham og strøg ham over Haaret.

„Saa er du nu lykkelig?“

„Uendelig! Usigelig! ... Og du?“

Hun nikkede. —

En halv Time senere kom en Mand cyklende gennem den stille Gade og standsede ved Huset. Med en Lommelygte undersøgte han den lange Række Klokkeknapper ved Siden af Døren, og da han havde fundet den, der hørte til de nygiftes Lejlighed, trykkede han til.

Først da han havde ringet flere Gange, saaes der Lys i Stuerne deroppe.

Karsten From, indhyllet i sin kinesiske Silkeslobrok, aabnede et Vindu og bøjede sig ud.

„Hvad er der paafærde? Hvem er det?“

„Er det Hr. From?“

„Ja.“

„Her er et Ekspres-Telegram.“

Et Ekspres-Telegram! — tænkte han. Det maa jo være noget alvorligt. Hvilket Uheld! Men i Natdragt kunde han ikke gaa ned og lukke op. Han fandt saa paa at kaste Gadedørsnøglen ned til Manden, og efter at have været inde i Sovekammeret for at berolige Jytte stod han med Telegrammet i Haanden og fik i Hast Budet paa Døren.